

לבקר אחרים, ולתת להם את ההרגשה שאינם רצויים
- זאת יכול כל אחד לעשות.

אך לרומם את רוחם ולהעניק להם הרגשה טובה
- לכך דרושים כישרון מיוחד והשקעת מאמץ.

רבי נחמן מברסלב

גיליון מס' 2581 ט"ו באב תשע"ט * 16 באוגוסט 2019
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

06/08/2019

מכרז למשרת מנהל אגף רווחה

כפיפות: מנהל קהילה.

היקף משרה: 25% משרה.

תחומי העיסוק:

1. כתובת לפניות חברים בתחומי רווחה ובריאות.
2. ריכוז צוותים רלוונטיים בשגרה ובחירום (רווחה, סיעוד וכד')
3. קשר עם גורמי פנים וחץ בתחומי הרווחה
4. ניהול תקציבי רווחה ובריאות
5. קשר ובקרה מול : מרפאה ומפגש
6. טיפול בנושאי: בנים נתמכים, ושר"פ

דרישות התפקיד:

- ניסיון ניהולי, ניסיון בניהול עובדים.
- יחסי אנוש ברמה גבוהה.
- יכולות, ידע וניסיון מוכח בניהול תקציב.
- שליטה טובה במחשב ובתוכנות אופיס.
- גמישות בשעות העבודה.
- יכולות עמידה בלחצים.

תחילת עבודה : 1.9.19.

מועמדים הרואים עצמם מתאימים לתפקיד יגישו קורות חיים למייל :

masha@kh-accounts.org.il

עד לתאריך : 15.8.19

שאלות ותשובות

לגבי "לב הקיבוץ" ופרוייקט גיוס מימון ההמונים דרך "הדסטארט"

לב הקיבוץ (10/08/2019 17:25)

לנוחיותכם פורמט של שאלות ותשובות, מקוות שזה יענה על השאלות שהתעוררו.

אני משלם מיסי קהילה, למה מבקשים ממני לתמוך בכסף?

- הקיבוץ לא משתתף בהוצאות של "לב הקיבוץ", ולכן "לב הקיבוץ" לא מקבל תמיכה ממיסי הקהילה.
- הקיבוץ רק השקיע בתחילת הפרוייקט 30,000 ₪ עבור המזגנים, המשרתים את כלל הפעילויות המתקיימות כגון תרבות וחגים ב"לב הקיבוץ".

האם רחלי ומעין מקבלות משכורת מ"לב הקיבוץ"?

- לא! כל האנשים הפעילים בלב הקיבוץ, בפעילות ישירה (לדוגמה בהגשת הארוחות ובשטיפת כלים או בארגון הארון הקהילתי) או עקיפה (לדוגמה הכנת הלוגו או הסרטון באתר) הם מתנדבים, גם רחלי ומעין בהתנדבות מלאה.

אם זה פרוייקט התנדבותי אז למה צריך כסף?

- כי גם צריך לשלם את חשבון החשמל ובאופן מפתיע גם חומר הניקוי לשירותים שפועלים כשיש פעילות חנימית וציבורית בלב הקיבוץ עולה כסף. ובמיוחד כי אנחנו רוצים להמשיך ולהגדיל את מגוון הפעילויות שיש בלב הקיבוץ, בפרט פתיחת חדר הספורט - רק הרצפה של חדר הספורט לבדה עולה כ- 20,000 ₪ וזה לפני שלוקחים בחשבון בעלי מקצוע.
- המטבח הישן שהיה נטוש למעלה מ- 20 שנה ואנו מסבים לחדר ספורט צריך רשת חשמל שגם היא בהערכה זהירה תעלה 16,000 ₪ - החלק של הנגריה הקטנה/חדר המלאכה - מצריך עוד כסף.
- חדר ספורט ללא מזגנים לא מאפשר פעילות רוב השנה, ולכן גם מזגנים עולים כ- 15,000 ₪.

לאן הכסף של הארוחות הולך?

- הכסף העובר ישירות ומנוהל דרך הנהלת החשבונות של הקיבוץ, הולך להחזר על ההוצאות השוטפות (חשמל וחומר ניקוי לשירותים כבר אמרנו?) וגם – מתוך הכסף הזה כבר הוצאנו עוד 27,000 ₪ על חדר הספורט על העבודה שכבר נעשתה ע"י עודד כץ והצוות שלו. באירוע ההתרמה שעשינו רגע לפני שהשקנו את קמפיין ההדסטארט אספנו כ- 1,500 ₪ אחרי ההוצאות. גם כסף זה ילך לטובת חדר הספורט (השלמות השיפוץ, ובעתיד גם מזרונים וציוד).

אבל חשבתי שקיבלתם כסף מהמשרד להגנת הסביבה?

- הכסף הזה היה מיועד רק לפרוייקט שיש לו קשר ישיר לאיכות הסביבה, וגם הוא לא מספיק עבור ההשקעה הגדולה שהיה צריך. אבל בהחלט הכסף הזה שימש גם להפרדה של הנגריה/חדר המלאכה וחדר הספורט, כך שהקיר המפריד יהיה הבסיס לקיר הטיפוס.

תמכתי בפרוייקט דרך אתר הדסטארט, מתי כרטיס האשראי שלי יחוייב?

- רק אם וכשנגיע ליעד של 40,000 ש"ח, כרטיס האשראי יחוייב. במקרה והפרוייקט לא עומד ביעד הגיוס, כרטיס האשראי שלך לא יחוייב. בשני המקרים תקבלו מאתר הדסטארט הודעה על כך.

במקרה ופרוייקט לא משיג את יעד הגיוס, האם התומך מחוייב בסכום שהכניס?

- לא. אם פרויקט לא הגיע ליעד הגיוס כל כספי התמיכה בו מבוטלים.

מה אני מקבל כשאני תומך בפרוייקט?

- מלבד הסיפוק בעזרה והשותפות בתהליך היצירה, הגדרנו תשורות עבור מדרגות התמיכה. זה יכול להיות המבורגר בארוחה ב"לב הקיבוץ" וזאת יכולה להיות מתנה שקיבלנו כתרומה – למשל ציור של דודו פלמה או טיפול שיאצ'ו של אמיר שפיר.

מהן תשורות?

- התשורות הן הדרך של "לב הקיבוץ" להחזיר תודה לתומכים, אך כמובן שניתן לתמוך דרך "הדסטארט" גם ללא תשורה – ניתן לבחור את המדרגה של "תודה!" ולהזין כל סכום שתרצו (החל מ- 40 ₪).

מעוניין לתמוך בעילום שם?

- אתר הדסטארט לא מאפשר תמיכה אנונימית, אך ניתן לבחור באתר כל שם משתמש פנוי וכך להסתיר את זהותך האמיתית.

האם אנשים מחוץ לישראל יכולים לתמוך בפרויקט?

- ודאי, אנשים מכל העולם מוזמנים לתמוך! ניתן לעבור באתר לתצוגה באנגלית (ציור של כדור גלובוס ורוד בסרגל העליון) כל מה שצריך זה כרטיס אשראי.

לאן הכסף הולך?

- לאחר סיום הפרויקט הכסף יועבר ישירות מהדסטארט בהעברה בנקאית לחשבון הבנק של הקיבוץ אשר מתוכו מנוהל ומפוקח תקציב "לב הקיבוץ".

אני לא בוטח או מסתדר עם תשלומי אשראי דרך האינטרנט, יש דרך אחרת לתרום?

- ודאי, ניתן להביא לנו את הכסף ישירות, ואנחנו נכניס את התרומה בשמכם (יופיע בתגובות) – במידה ולא נגיע ל- 40,000 ₪, נחזיר לכם את התרומה.

לכל שאלה או תהיה נוספת, ניתן תמיד לפנות לרחלי או מעין.

- רחלי – 052-8558008
- מעין – 050-7582266

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

פגישה עם המנכ"ל ועם מנהל הקהילה

אני שמחה להודיע כאן, שתתקיים פגישה עם גל סער ועם אלי בן עמי. ממקומו, אבל אני מקווה שפגישה זאת תהיה אות לחידוש המפגשים הבלתי פורמליים בין ממלאי התפקידים המרכזיים בקיבוץ לבין הציבור.

תאריך: יום שלישי 20.8 בשעה 17.00 איפה? "מפגש".

זאת ההזדמנות להקשבה הדדית ולקבלת מידע מוסמך מהמנכ"ל וממנהל הקהילה.

[הערב התקיימה ישיבת ועד ההנהלה בנושא העברת המפגש. אינני מוסמכת לדווח על תוכן הישיבה, אבל אומר רק זאת שמתוך ההקשבה ההדדית התבררו יותר העובדות, ויצאנו מודעים יותר ואופטימיים יותר. הייתה זאת המחשה טובה לצורך בהדברות כחלק ממדיניות של שקיפות ושיתוף הציבור].

כואב הלב מאד

ליבי ליבי עם משפחתה של רותם אמיתי ז"ל, הדיילת הצעירה שמתה מסיבוכי מחלת החצבת. שלושה ילדים צעירים ובעל מתאבלים וכואבים את מותה המיותר כל כך.

החוג לספרות:

בפעם הראשונה מאז התחיל החוג לפעול לפני 14 שנים הוא יצא לחופשת הקיץ של חדשיים. בחודש הבא יחזור החוג להיפגש, לפגוש סופרים ומשוררים עבריים, לארח אורחים שיבואו לספר לנו על אהבת הספר שלהם.

ובכן, רשמו ביומניכם את יום שלישי 3.9.19 בשעה 17.00 ובואו למפגש. מצטרפים חדשים יתקבלו בברכה. אין צורך בידע נרחב בספרות או בשפה העברית.

האבא של אורה המר

תחילה הכרתי את אורה ואת עודד, ואני מחבבת ומוקירה את שניהם כבר שנים רבות. אחר כך גיליתי באמצעותו של אלישע, מי האבא של אורה. ממנהיגי התנועה הקונסרבטיבית בישראל.

בין השאר, הוא עמד על הבמה בטכס ההסמכה של אלישע לרבנות מטעם מכון שכטר. התמונה של המעמד הזה תלויה אצלנו בבית על המקרר, יחד עם כל התמונות האהובות עלינו של בני המשפחה.

לפני כמה שנים ראיתי את שמו, כשפתחתי את הסידור של התנועה הקונסרבטיבית (סידור יפהפה וראוי מכל הבחינות) הרב ראובן המר הוא העורך של הסידור הזה.

אתמול העביר אלי אלישע את מודעת האבל מטעם התנועה הקונסרבטיבית, ואני משתפת אותה אתכם כאן, עם מעט השורות המתארות את האיש ופועלו.

לאורה, עודד ושי ולכל משפחת המר השתתפותנו בצערכם.

תמר וולפין

ט' באב חג החורבן הפרטי שלי

1. ביום ראשון השבוע חל תשעה באב. רחל אליאור כותבת בקיר שלה שתשעה באב הוא חלק חשוב מתרבות הזיכרון היהודית הקושרת בין העבר להווה, במחזוריות ריטואלית המבוססת על ציון מחזורי קבוע, של ימים ומועדים הראויים להיזכר.

2. לכבוד ט' באב ישבתי וקראתי את כל הפוסטים שכתבתי בחודש האחרון. אגירה נפשית של פוסטים נושאת לפעמים אופי של אגירת שתן. בעיקר ביום ט' באב. שאז אפשר שיהיה בה משהו סמיך, ואיזו ארומה מצטברת שאם נשלח אותה למעבדה טובה באמת, אפשר שנקבל תשובה עוד כמה זמן נשאר עד לחג החורבן האמתי שלנו.

3. ט' באב הוא היום שאנו משתמשים בו בעיקר כדי להשכיח מעצמנו, את החורבן שרובץ לפתחנו ונוהגים להתייפח על חורבן שני הבתים שכבר חרבו. כלומר במקום להתמודד עם החורבן הממשמש ובא אנחנו בוכים על החורבן שכבר נשפך.

4. וכדי לחגוג את החורבן כהלכה להלן כמה אופציות הנושאות עימן ניחוחות של חורבן שהעם הזה כל כך אוהב להסניף:
ראשית כל ביאליק של 'מגילת האש':

כל הלילה רתחו ימי להבות והשתרבו לשונות אש מעל הר-הבית. כוכבים נתזו מן-השמים הקלויים ויתכו רשפים רשפים ארצה. הבעט בכסאו אלהים וינפץ לרסיסים כתר?

וקרעי עננים מאדמים, טעוני דם ואש, תעו במרחבי הלילה. ויתנו בין ההרים הרחוקים את-זעם אל נקמות, וחמתו בין צורי המדבר הגידו. הקרע אלהים את-הפרפורה ויזר קרעיה לרוח?

ותהי חתת אלהים על-ההרים הרחוקים וחיל אחז את-צורי המדבר הזועפים: אל נקמות יי, אל נקמות הופיע!

הנה הוא אל נקמות, הוא בכבודו ובעצמו. שלו ונורא הוא יושב על-כסא אש בלב ים הלהבה. מעטהו שלהבת ארגמן והדום רגליו גחלים בערות. כתר-הדוד דהרות אשים, מחול אכזרי קודח סביבו. על-ראשו תשאה להבה, גומעת בצמא חלל העולם. והוא שלו ונורא יושב וזרעותיו נתונות על-לבו. מרחיב להבות במבט עיניו ומעמיק מדורות בניד עפעפיו. הבו ליי, דוהרים דולקים, הבו ליי מחול להט ואש!

5. ומשהו אולי מעט יותר אקטואלי, כדי שנוכל להרגיש בבית (ההולך וחרב):

בדמנו חיים (דודו)

— — לו היה מפלט אחר מחלומנו
לאט הרחקנו בתלם עד קצהו החם
נוסקים בשמי התקווה התכלים
לברא נחמה פורתא של שלם ונקם.
בדרך חתחתים הלכו וכבדו צעדינו
עינינו נעצמות מכאב חלום ירושלים
היינו נטרפים ביאוש זהבה העומם.

מעבר לגלד הגבול גאה
ים שנאה ומאוי נקם
מתנפץ לרסיסים דקים
וצורבים של עלבון תוסס
מצפה בערגה ליום בו
תקעה השלוח את דריכותנו.

מגוף רחמנו הקרוע מבעד
לסדקים רטבים חמוץ מדם
נגר חלום התאנה והזית.
האיש תחת גפן הפלדה
זחל לאט לביתו עם רדת ערב,
בשדה שבילים חדות כחרב
נגזרנו לנצח נצחים
להיות נכונים וחזקים
להיות בדמנו חיים.

אור יקרות ירושלים מעור
את עינינו ברק מאכלת מנפת אל
על שני בנים עקדים על הר מוריה אחד
מפכחים ומרים הקצנו מעקדת החלום — —
הזמן נחמץ ונגר על פנינו
שערי עזה
מה לפתע כבדו על כתפינו.

6. וזהו. עד כאן חברות וחברים זהו חג החורבן המלבב שלנו שאנו מציינים אותו
פעם בשנה. מחרתיים יהיה זה כמובן כבר יום חדש ועולם כמנהגו נוהג, ואנחנו
נמשיך לנוע מעדנות במדרון החלקלק מטה...

שבת שלום

מדרש תמונה: וככה זה נראה. קודם נהנים להרוס אחר כך בוכים

דודו פלמה

“שינוי לא יבוא
אם אנחנו נחכה לאדם אחר
או זמן אחר.
אנחנו האדם שחייכינו לו.
אנחנו השינוי שאנחנו מחפשים.”

ברק אובמה

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא

להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – דליה זלצברג,

גרה ליד מגרש הכדורסל

איך הגעתי לקיבוץ

נולדתי בירושלים, בשירות הצבאי הגעתי במסגרת הנח"ל למשגב עם, שם נישאתי ובניתי משפחה. לכפר הנשיא הגעתי ב- 2006 בעקבות זוגיות עם אורי שובל. הייתי אז אלמנה 2+ וגרתי ביישוב בני יהודה ברמת הגולן. בהחלט התלבטנו האם לבנות את ביתנו ברמת הגולן או בכפר הנשיא, ו- הנה אנחנו כאן.

מה אני עושה בחיים

היום אני חצי פנסיונרית, יום בשבוע אני עובדת בריכוז הצמיחה הדמוגרפית, מעבר לכך יש לי סטודיו בקיבוץ בו אני עוסקת באומנות ומלווה אנשים (ראו בהמשך), עושה מפגשי נשים והרצאות.

בעבר, לימדתי אומנות בבית הספר האזורי הר וגיא, לאחר מכן עבדתי במועצה האזורית גולן כמנהלת משאבי אנוש, מנהלת מחלקת הנוער ומנהלת השלוחה הדרומית של המתנ"ס האזורי, לאחר מכן כאשר חזרתי לאיזור הגליל ניהלתי את הספא במלון מצפה הימים והייתי אוצרת האומנות שם. במהלך השנים היו לי עוד עיסוקים נוספים, בין השאר בקיבוץ משגב עם הייתי מדריכת הגרעין של זיוה מלינה ושלמה וייסבקר.

כמה מילים על הקיבוץ

קיבוץ כפר הנשיא הצטייר לי לפני שהגעתי כקיבוץ אחר - רוחני, מאפשר, מקבל, מחבק... בתקופתי הראשונה פה הייתי עסוקה בהכרות מחודשת עם

האזור ובבניית הקרירה האישית שלי ופחות לקחתי חלק בחיי הקהילה. חברים התייחסו אלי כ"אשתו של" ופחות כדליה העומדת בפני עצמה .

בשלב הנוכחי של חיי החלטתי שאם אני גרה פה אנסה לתרום ולו מעט מכישורי הרבים למען הקהילה בה אני גרה.. נרתמתי לניהול הצמיחה הדמוגרפית ואני מקווה שאוכל להשפיע לטובה על תהליך הקליטה לטובת הקהילה, ועל גאוות היחידה -אנחנו גרים במקום שווה ואל לנו לחשוש שאנשים לא ירצו לבוא לגור פה.

משהו שאני רוצה לספר

אני בת, אמא, סבתא ואישה גאה, אוצרת אומנות, כותבת סיפורי חיים, מפיקה, ומאמנת אישית בשילוב אומנות.

פיתחתי שיטת טיפול המושתתת על שנים רבות של עשייה ניהולית, יצירה ומפגשים עם אנשים רבים מכל מגוון הקשת, בהם זכיתי להאיר את הדרך ולכוון עשרות אנשים אל חלומם ואל יעודם, לצאת מתקיעות, לא לפחד משינויים. בין השאר אני מכינה אנשים לקראת יציאה לפנסיה, תוך שימוש בחומרי אומנות ויצירה אינטואיטיבית לסיוע בתהליך. בחצי השנה האחרונה אספתי את סיפור חיי המטלטל להרצאה בשם "אלפנדרי 13", שבמרכז סיפור חיים מעורר השראה אמיץ וחושפני, על התמודדות עם אובדן. אני מסתובבת עם ההרצאה במקומות ובאירגונים שונים. המניע לתהליך זה הוא ההבנה שבאה עם הבגרות, כי פגיעות הוא משהו שצריך להוקיר ולא להסתיר ושהייעוד שלי הוא לספר את הסיפור .

תודה רבה דליה, נעים להכיר!

הגנת מידע - ניסיונות לגניבת מידע

רגיש בהונאות פישינג

שלום,

לאחרונה רבו ההודעות מסוג **פישינג** שמגיעים לעובדים לכתובת המייל בעבודה או הפרטית ולטלפונים באמצעות מסרונים.

פישינג (דיוג) הוא נסיון לגניבת מידע רגיש על ידי התחזות ברשת האינטרנט לגורם לגיטימי המעוניין לקבל את המידע.

לרוב שולח הגורם המתחזה הודעה במייל, SMS או וואטסאפ, למספר גדול מאוד של נמענים, בה המשתמש מתבקש ללחוץ על קישור או להשלים מידע. הפנייה בהודעות אלה בדרך כלל אינה אישית (למשל "לקוח יקר") ולעיתים יכולה להיות פנייה כביכול ממשרדי עורכי דין המודיעה על ירושה שקיבלת מקרוב רחוק, הודעה מהבנק להשלמת פרטים, רשת מזון שנותנת מבצע אם נכניס פרטים ועוד.

לאחר לחיצה על הקישור מגיע המשתמש לאתר מזויף בו הוא מתבקש להכניס פרטים אותם מבקש המתחזה לגנוב (לדוגמה: שם משתמש, סיסמה, מס' תעודת זהות, פרטי חשבון, פרטי כרטיס אשראי). ברגע שהמידע נמצא אצל המתחזה הוא יכול לרוקן את חשבון הבנק, לעשות קניות על חשבונך, להשתלט על הפייסבוק, אינסטגרם וכדומה, להכנס לחברים ולשלוח גם להם תוכנות זדוניות ולפגוע בהם.

מציין שביומיים האחרונים התקבלו דיווחים ביחידת הסייבר במשטרה על פעילות הונאת פישינג, שנועדה לאיסוף פרטי לקוחות ופרטי חשבונות בנק מאזרחים בישראל, באמצעות שליחת מסרונים SMS המכילים קישור לאתר המתחזה להיות אתר בנק לאומי ולשרות התשלומים paypal.

אז מה עושים? איך מתמודדים עם האיום בפישינג?

- יש לשים לב לזהות השולח / מקור הדואר האלקטרוני או המיסרון.
- לא להקליק באופן מיידי על לינקים שנשלחים אלינו בהודעת מייל, מסרון או וואטסאפ, אלא לעצור ולנסות להבין מה המקור שלהם והאם הוא לגיטימי.
- כניסה לחשבונות ואתרים מומלץ לבצע רק באמצעות הלינק הרשמי ובאמצעות אתרים מאובטחים.
- הורדת תוכנה יש להוריד מאתר הרשמי בלבד.

- יש לזכור שפרטי הלקוח/המשתמש הם קבועים עד אשר הלקוח מבקש מיוזמתו לבצע שינוי ככל שיהיה.
- יש לשים לב לשורת הכתובת בדפדפן ותשומת לב לכתובת האתר (לעיתים יכולה להיות כתובת מתחזת אפילו בשינוי של תו אחד).
- אם יש ספק שמדובר בהונאה, יש להכנס לאתר של הבנק או של השירות שמטעמו נשלחה ההודעה באופן עצמאי ולבדוק את ההודעות בעניין זה.
- אם כבר לחצתם על הלינק - אתרים מתחזים לרוב יופיעו ללא סימון אבטחה. חפשו את אייקון המנעול הקטן בשורת החיפוש וגם שכתובת האתר מתחילה באותיות <https>

במקרה שקיבלתם או תקבלו הודעות פשינג במייל, אודה שתעבירו לידיעתי.

אם אנו מצליחים באופן שוטף להתגבר על פשינג באמצעות שיחות טלפון ולא למסור מידע רגיש לכל אדם שמתקשר – נצליח לעשות זאת גם עם פשינג ברשת האינטרנט.

גיורא כהן וימן

ממונה שעת חירום והגנת מידע

יום מסה | דודו פלמה

אַל תִּקְשׁוּ לִבְבְּכֶם כְּמַרְיָהּ; כִּיּוֹם מִסָּה בְּמִדְבָּר. (תהילים צה ח)

יום מסה הוא יום קשה. אולי קשה מנשוא. ולפעמים הוא יום הנמשך 40 שנה. במדבר. אבל יש לו קצה ובקצה ישנה ארץ. "אומרים ישנה ארץ, שר לנו שאול טשרניחובסקי, ארץ שכורת שמש, איה אותה ארץ, איה אותה שמש" הוא שב ושואל, "כיצד זה תעינו? טרם הונח לנו? אותה ארץ-שמש, אותה לא מצאנו".

משה טבנקין נמצא כבר כביכול בקבוצה שמצאה את ארץ השמש, אבל לפתע הוא מגלה בשיברון לב גדול שהדרך הזו שנמצאה נהפכה לפתע שוב להיות יום מסה. במדבר. משה טבנקין כתב את השיר "ביום מסה" בתחילת שנות השבעים של המאה הקודמת כתגובה על החלטת הקיבוץ המאוחד לתמוך בתכנית אלון. משה טבנקין ראה בתכנית אלון סוג של בגידה בארץ ישראל השלימה ובדרך של הקיבוץ המאוחד ושל אביו יצחק טבנקין.

אני מכבד מאוד את העובדה שמשה טבנקין במקום לנאץ, כמו שעושים היום, ולשלוח את יגאל אלון לעזה להזדיין עם פלסטינים, להפעיל אלימות מילולית ופיזית או סתם לרצוח ראש ממשלה, במקום כל אלה הוא יושב לכתוב שיר. אני גם מבין ויודע היטב שאני ומשה טבנקין איננו רואים עין בעין את תכנית אלון. ושאני התנגדתי לה מסיבות הפוכות לגמרי משלו. אבל בקונטקסט מאוד מסוים אפשר לקרוא את השיר הנהדר של משה טבנקין "ביום מסה" גם כשיר המתאר מצב של חורבן ואובדן דרך כללי. שיר על בגידה בערכים מכוננים, של חוסר אונים וחוסר מוצא. שיר קשה וכואב על חברה המתפרקת מערכיה ובה בעת מחריבה במו ידיה ובששון גדול את הבית שבנתה.

הכוח של הלשון השירית טמון בכך שהיא פותחת לנו לפעמים חלונות סגורים המסתירים לנו את הנוף אל מציאות קשה הנמצאת נסתרת מעין מאחריהם. אני מניח שדבריו של משה טבנקין נמצאו סתומים במידה מסוימת לחלק מהאנשים שאיתם חי, ובעצם אולי אף לנו, שנדמה לנו היום שאנחנו מבינים אותם מבחינת החוויה שאנו חווים באופן אישי כל כך, כאשר אנו עצמנו נמצאים ביום מסה מתמשך ובלתי נגמר שבראנו לעצמנו במו ידינו.

אבל ככל שחולף הזמן אני מבין יותר ויותר את השבר הגדול שנמצא בו אדם כמשה טבנקין שנבגד על ידי דרכו. שהדרך בה גדל והתחנך וחינך ולאורה הלך

הפכה להיות לאחרת. וכל שנותר לו עתה לעשות הוא לאסוף את שברי ליבו המנותצים ולהמשיך ללכת. כי אין ברירה. כי צריך להמשיך ולתעות ביער המסה עד שנמצא או נברא לנו את הדרך הנכונה. וחוזר חלילה כל הימים.

ביום מסה / משה טבנקין

בבגוד באדם דרכו -
מארבע רוחות העולם
רגליו יוליכוהו שולל –

אל מחוז אין בו חפץ

מערה יער - אטום.
שחללו - בלוי
שעיגולו - חתום.
שעפרו - קלוי.

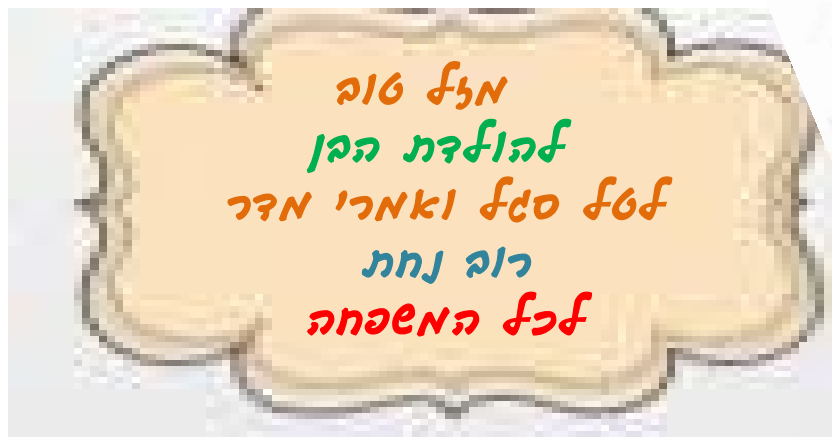
שאין בו אבן על אבן
שאין בו ענף לקושש.
שאין בו פחמי כירים.
אין בו לחם.
אין אש
אין מים.

שבו יש
מלוא חופנים
רק אפר.

דומה שאי אפשר היום לנתק את השיר מהלחן שחיבר לו מתי כספי. המוזיקה שהלחין כספי מולחמת אל תוך המילים עד לבלי הפרד. ואולי לא צריך בכלל לנסות להפריד בין המילים ללחן. ורק להקשיב ושוב להקשיב. ושוב ולהיזכר בחורבן הבית ולחשוב על זה שזה קורה היום...

<https://www.youtube.com/watch?v=N8LOMB4yMKU>

בציור: מארק שאגאל כואב בדרכו המאופקת את חורבן הבית

משולחן העורכת

לכל אחד מאיתנו יש והיו כאן תמיד, איזושהי בעיה או ענין לא סגור עם חבר חברה, או שניים. כשהיינו צעירים, היו אלה בעיקר בעיות של שייכות.

היום, כשכולנו כבר לא צעירים, כבר גמרנו לגדל ולגדול, מטבע הדברים, אנחנו יכולים להכיל יותר, מוכנים לוותר יותר. לא להיות תמיד צודקים. כשאני מדברת עם אותם "בני משק" של אז, פתאום אני מבינה איפה טעיתי. בני גילי והסביבה, נולדו כאן! לאבות המייסדים. הם ינקו / ספגו את הרעיון הקיבוצי לתוך דמם, זה ב - D.N.A שלהם. הם גם לא סתם הרגישו / מרגישים שהקיבוץ הוא שלהם. היום הם לא רק מדברים. הם עושים. הם רוצים שהמקום הזה יהיה טוב יותר, והם נותנים הרבה מעצמם ומזמנם למען זה.

אני רואה אותם איכפתיים. מרימים פרויקטים כמו לב הקיבוץ, שכולל ויכול פעילויות מכל הסוגים, לכל הגילאים. מקום רב גילאי ותחומי, שרק גדל מתפתח ומשתרש. הם עובדים ללא הפסקה, כמעט ללא – או בכלל בלי תמורה. הם בתרבות, בבריכה, בחגים. בארוחות ואירועים חברתיים.

פעם חשבתי ששבת זה כוח לא תמיד חיובי. היום אני רואה שזה יכול להיות גם כוח מחבר שסוחף אחריו, חברים איכפתיים נוספים. רעיונות לגדילה והתפתחות כלכלית וחברתית. מארגנים תרומות כספיות למימון פרויקטים, שיתרמו לרווחה והנאת החברה.

שבת בבוקר בשעה 11 הגעתי לשמוע ולראות את דודו מספר על העבודות שלו. כשהציורים שלו תלויים סביבנו. ב"לב הקיבוץ"? ידעתי תמיד שהבנאדם הזה אינטליגנט בצורה בלתי רגילה. אולי הוא נראה קצת מרוחק. ושחצני, כך נהגתי לפחות אני לחשוב עליו. אני שמחה על הגיל הזה של התבונה, אליו הגעתי. שאני יכולה לראות שוב את אותם החברים האלה עימם גדלתי, בעיניים חדשות. נקיות מקנאה וביקורתיות. היום אני יכולה לראות כמה עושר של ידע, ניסיון, רגישות, ספרות ותרבות צפון בו בדודו, כמעין המתגבר. כמה אני יכולה ללמוד כאן בבית, עולם ומלואו יש לנו כאן סביבנו. צריך רק לזרוק / להיפטר מהאגו, ולפקוח את העיניים. .

היה לי כייף אמיתי לשבת בלב הקיבוץ, סביב שולחנות עם חברים מכל הגילאים, ואורחים. הכיבוד טעים ומגוון, מרגישים שיש כאן בית.. **בוקר של תרבות.** לאחר שעזבו רוב החברים המשכנו לשבת סביב שולחן אחד, לדבר

להתרשם. קראנו לדודו, החלטתי לברר איתו מה הוא יודע בנושא משמעות החיים, נושא שתמיד העסיק אותי. דודו סיפר; שקפקא אמר שיש משמעות לחיים, אבל האדם נידון להחמיץ אותה. ויקטור פרנקל אמר שתהיה משמעות, אם אנחנו נברא אותה. וחנוך לוין אמר שאין משמעות. נו, מה תגידו לזה? לי היה מאוד מעניין ומרגש.

מזמן לא היה לי יום כייף כזה בחברותא. הזדמנות להביט קצת מגבוה על הדברים. דיברנו עלינו. ככה בתוך קובץ אקראי של חברים יצרנו לנו אינטימיות של חוכמה. תודה על "לב הקיבוץ" ועל הגיל השלישי.

ודיברנו גם על האסיפה שהנהלה אירגנה בנושא הבהרת מצב הגישור עם משפחת ח. שאת ממטרותיו הראשונות במעלה, היה להביא שקט חברתי ושלום בית. הנושא הובהר בהרחבה מפי שני הצדדים. וזהו. אף אחד מהחברים שהיו שם, לא פצה פה. באוויר עדיין תולה ונשאלת השאלה הגדולה: ניתנה לנו הזדמנות פז, לכל הכועסים והלא מסכימים ואלה "שיש להם בטן מלאה על הקיבוץ" לשאול, לצעוק, לברר, לבכות...למה חברים לא דיברו באספה? למה חברים שתקו? בשביל מה באו לאספה הזאת, רק כדי לשמוע? אפשר לשמוע בשידור הביתה. ייתכן וישנם חברים שפשוט רוצים להמשיך לכעוס? כי בא להם.

יש הרבה דברים חיוביים וטובים במקום הזה. ויש הרבה דברים שעוד צריכים שיפור או תיקון, אנחנו כבר מזמן לא אנגלים זה לא מה שהיה, זה עכשיו. חברים צריכים להגיד איפה לוחץ להם, מה לדעתם יש לשנות. ולתת יד לשינוי. ורק ככה נוכל להמשיך ולחיות כאן כמו שאנחנו רוצים, כמו שרצו אבותינו, כמו החזון. ואז אולי יום אחד שוב נוכל לרקוד את "אל יבנה הגלילה" ולשמוח במה שיש. מי יודע..

אם תרצו אין זו אגדה!

אני מת עליהן. אני מת על השעות הקטנות של הבקר.
השמש עדיין בנחירה עמוקה.
מציאות היום עדיין לא הכחידה...
את הזכרונות והנוסטלגיה בהן התעטפתי.
חריץ בזמן שהינו כולו תענוג. והינה הם חוזרים ובאים,
מחייכים בכל פה.... הזיג האולטמטיבי שלעולם לא יימחה!!

לני ונוקי בדיון מעמיק על תפוח.
מוסי והנרי סביב "פרי טרי" שוקעים בויכוח.

לו, כנפולאון, את סדר הפסח מביא,
מסרב בכל תוקף שאת ביאליק מיק יקריא.

אסתר בטוחה ש...ש....ש....מה לא?
ולעומתה אריה בדך השובב..... בקטע שבא לו.

עובר לו חיימקה, מגדל השום ולידו אנט והדבורים.
בעוד שימעל'ה מנווט בחריש, ומשאיר חללים.

בנסיעה לבית הספר גלגל על פנינו עובר,
מבלי לאותת אפילו..... גלגל שלנו.....מסתבר.

באולימפיאדה, אריק זוכה בזהב בזריקת גירים,
בעוד דייב, איך לנהל עולם, מסביר לאלוהים.

צבי את יצירות העץ שלו מחבק בחוזקה
בעוד צבי אחר "הפלח הקסמי" מביא כעלילה.

בגן העדן, בטוחתני שיוחנן מטפל כראוי.
כנראה שגם אסתר עוזרת, בזמנה הפנוי.

ישראל וג'אק חולקים פונדו צרפתי,
עם בקבוק ברנדי מדופלם: "סילוופלה, מרסי".

מכופף הצנורות, ברני, עובד בקפידה,
בעוד יוסף וקלמן כנ"ל עם ברזלים במסגריה.

במפעל מפרק פרנק מחרטה לגורמים.
לכבשים ג'ו מקשיב, את בני אדם הרי אי אפשר להבין?

בעוד ג'ו ההוא מקים מפעלים הגדולים עלינו בכמה מידות,
אצל ג'ין הלחם יוצא יחידות, יחידות.

מיכאל ואוסי חלומות למציאות הופכים,
ומשה? "את הרמן הס כבר קראת?!" בקולו מרעים.

מייקל טוען שכולם צודקים,
איך זה? רק לאלוהים ולמייקל ישנם פתרונים.

המטבח היום ב"בישול ילדים" עוסקים,
ואילו אלף משוחח בעיקר עם סוסים.

פזמון כזה משובב נפש, מתנגן אצלי,
"אח... רודה, רודה, - את החנות שלי....."

טרקטור נוסע ללא נהג, צבי מסרב לראות,
ואייבן, מגן על תותיו כנגד גנב על אצבעות.

נטע מגלמת את הכותל המערבי בצער,
בעוד ג'וני מקפץ על הבמה כנער.

משמר לנו יצחק זכרונות קסומים,
וג'ק מריץ עוד גלגל של "טרזן על העצים"

החבר'ה בתאי הכביסה נחבאים,
בו בזמן ששם, עם התרגום נאבקים.

גרשי עם הומור רציני עד אין קץ.
אינו מסוגל להסתיר את הלץ.....

הינה הם באים.... הינה הם הולכים..... בימים ההם, ללא ספק, חיים משוגעים.....

* * * * *

שיירה ארוכה אל האופק פונה, / אך המסך יורד לאט ובהדרגה
מפנה מקומו החלום לאור יום / ורק עם ערב, המציאות תידום
נשארתי עם געגוע, אך עד שחר יעלה.... / תעבור על פני השיירה... מין כייף שכזה.....

רק מחשבה אחת מטרידה אותי כמו יתוש באוזן.....

אם ידעו הם מה עוללנו לחזונם,
היום הם, בודאות, היו מתהפכים בקיברם!!!!